

царь Асѣна. Въ Визансъ неочаквано се издигна единъ храбъръ и дръзкъ мжжъ на име Константинъ, братовчедъ на Исака, и се закани зле на българитѣ. Отъ както Константинъ стана управитель на филипградската областъ, Асѣновитѣ войски не можеха повече да преминатъ въ Долна земя. Съ последни усилия храбриятъ ромеецъ се мжчеше да закрепи загиващата империя. Можеби, този бѣ мжжътъ, когото отдавна чакаха честнитѣ хора въ Визансъ. Обновительтъ. Спасительтъ...

День и нощъ въ Търново предъ иконата на Чудотвореца горѣше голѣмо златно кандило. День и нощъ Асѣнъ и Иваница се молѣха за милость, за чудо. И чудото стана. Надменность замѣгли ума на Константина Ангелъ, той обу багрени обуца и се провъзгласи за императоръ. Но тѣзи, които най-много подбуждаха честолюбието му, първи го предадоха въ рѣцетѣ на Исака.

Не. Ромеитѣ не можеха да търпятъ достоенъ мжжъ на престола на Свещения дворецъ. Безумието имъ ги водѣше увѣрено къмъ бездната. Исакъ извади очитѣ на единствения мжжъ, отъ когото се боеха българитѣ. И тѣ веднага отново нахлуха въ ромейскитѣ земи, опустошиха Филиповградъ, Сръдецъ и стигнаха до стенитъ на Адриановградъ.

Въ всичкитѣ битки Иваница носѣше вече неизмѣнно съ себе си малка походна икона.

На нея ~~Сеставъ~~ бѣше изписалъ образа на Солунския чудотворецъ.

ГЛАВА XXI.

Въ този тържественъ день за търновци, стройниятъ звънъ на черковнитѣ камбани, благоуханниятъ вѣтъръ, топлото пролѣтно слънце, което обилно сипѣше пламенни ласки надъ потъналия въ млада зеленина преславенъ градъ, прозрачната чиста синева на небето, златниятъ трепетъ на хилядитѣ воценици, които чинно стояха въ рѣцетѣ на благочестивитѣ посрѣщачи, плющенето на хоругвитѣ, благовонниятъ димъ на кадилата, тихитѣ свещени пѣсни, клон-